

ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΧΑΝΤΖΤΕΛΙ

Πρώτα χρόνια.

Ο όσιος Γρηγόριος Χαντζτέλι γεννήθηκε το 759 στην Κάρτλη από γονείς ευγενείς και ευσεβείς. Πολύ μικρό τον πήρε στα ανάκτορα η ενάρετη γυναίκα του ηγεμόνα Νερσές, που ήταν θεία του, και τον ανέθρεψε με ιδιαίτερη επιμέλεια.

Από τα πρώτα του χρόνια φανέρωσε τόσο θαυμαστή θεοσέβεια όσο και εξαιρετική ευφυΐα. Από τις εκδηλώσεις και τη συμπεριφορά του, οι συγγενείς του κατάλαβαν πως ήταν «σκεύος εκλογής» του Κυρίου.

Κρασί και κρέας δεν ήθελε να βάλει στο στόμα του. Πονηριά και κακία δεν γνώριζε. Τα παιδιάστικα παιχνίδια δεν τα αγαπούσε. «Ερημίτη» τον αποκαλούσαν, γιατί προτιμούσε την ησυχία και τη μόνωση από τις συναναστροφές και τις συζητήσεις.

Χάρη στην οξύνοια και τη φιλομάθειά του, σύντομα έμαθε να διαβάζει και να γράφει σε πολλές γλώσσες. Μελέτησε όλη την πατερική γραμματεία, που ήταν μεταφρασμένη στα γεωργιανά, και αποστήθισε τόσο τους Ψαλμούς του Δαβίδ όσο και πολλά λατρευτικά κείμενα. Εντρυφήσε ακόμα στα έργα των σοφών, και φιλοσόφων του κόσμου, αφομοιώνοντας κάθε καλό, που έβρισκε σ' αυτά, και απορρίπτοντας κάθε κακό.

Χειροτονία.

Μεγαλώνοντας ο Γρηγόριος, έγινε όμορφος και λυγρόκορμος, συνάμα όμως και σεμνός, γνωστικός, ενάρετος, «πλήρης Πνεύματος Αγίου και πίστεως» (Πράξ. 11, 24).

Οι ηγεμόνες, που τον είχαν αναθρέψει, η καλή μητέρα του και όλοι όσοι τον γνώριζαν, επιθυμούσαν να τον δουν ιερέα. Ο ίδιος, ωστόσο, δεν δεχόταν να χειροτονηθεί, έχοντας συναίσθηση τόσο του ύψους της ιερωσύνης όσο και του νεαρού της ηλικίας του. Οι πρίγκιπες προσπαθούσαν να διαλύσουν τους ενδοασμούς του με λόγια σαν και τούτα:

-Δεν είναι η ηλικία που δίνει την αξία σ' έναν άνθρωπο, μα η σύνεση και η αρετή. «Γήρας γαρ τίμιον ου το πολυχρόνιο ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρητα». Λέει ο σοφός Σολομών· «πολιά δε εστί φρόνησις άνθρωποις και ηλικία γήρωσ βίος ακηλίδωτος». Έχεις πνευματική ωριμότητα και πολλά άλλα χαρίσματα. Όλα τα οφείλεις στον Κύριο. Οφείλεις, λοιπόν, να τα αξιοποιήσεις για τη δόξα Του και για το λαό Του. Εκείνος είναι που σε καλεί να γίνεις λειτουργός Του, όχι εμείς. Γί αυτό μη Τον παρακούσεις και μην Τον λυπήσεις...

Με τα πολλά, τον έπεισαν. Έτσι ο ευλογημένος Γρηγόριος χειροτονήθηκε ιερέας. Πλήθος κόσμου παραβρέθηκε στη χειροτονία του και δέχτηκε από τα χέρια του τα άχραντα Μυστήρια. Όλοι δόξαζαν το Θεό, λάμποντας από χαρά και ικανοποίηση.

Στην Οπίζα.

Δεν πέρασε πολύς καιρός όμως, και ο νεαρός κληρικός πολεμήθηκε άγρια από το δαίμονα της πορνείας. Νιώθοντας βασανιστική σαρκική πύρωση, αποφάσισε ν' αναχωρήσει κρυφά γί άλλον τόπο, απόμακρο κι ερημικό, όπου θα ζούσε ως μοναχός.

Το σχέδιό του το αποκάλυψε μόνο σε τρεις πιστούς φίλους του, φιλόθεους και φιλάρετους όπως ο ίδιος, ζητώντας τους μάλιστα να τον ακολουθήσουν. Ήταν ο εξάδελφό του Σάββας, μετέπειτα επίσκοπος της Ισχάν, ο Θεόδωρος, μετέπειτα ιδρυτής της Μονής Κουϊρίκέτι. Φλογισμένοι κι εκείνοι απ ο θείο έρωτα, αδίσταχτα δέχτηκαν να συντροφέψουν τον άγιο στην αποδημία του και να ενταχθούν στην ισάγγελη πολιτεία.

Ξεκίνησαν, λοιπόν, χαρούμενοι για την Οπίζα, όπου υπήρχε μια μικρή μονή του Τιμίου Προδρόμου με ηγούμενο τον γέροντα Γεώργιο. Εκεί εγκαταβίωσαν για δύο χρόνια οι τέσσερις σύντροφοι.

Μα ο Γρηγόριος αποζητούσε την ερημική ζωή. Αρκετές φορές επισκέφθηκε αναχωρητές, που ασκήτευαν σε μακρινούς τόπους. Θαύμασε τη βιοτή τους, ζήλεψε τους αγώνες τους, καλοδέχτηκε τις νουθεσίες τους. Άλλος τον δίδαξε την αγρυπνία και την προσευχή, άλλος την αγάπη και την πραότητα, άλλος την ακακία και την ιλαρότητα, άλλος την ακτημοσύνη και τη σκληραγωγία, άλλος τη σιωπή και τη νηστεία.

Ίδρυση της Χάντζα.

Εκείνο τον καιρό ζούσε στη Χάντζτα, στην περιοχή της Κλαρζέτης, ένας ηλικιωμένος και σεβάσμιος ερημίτης, ο Χβέδιος.

Μια μέρα ο άγιος εκείνος άνθρωπος είδε ένα θεϊκό όραμα: Στο σημείο όπου σήμερα είναι χτισμένος ο ναός της Χάντζτα, στάθηκε μια φωτεινή νεφέλη που είχε σχήμα εκκλησίας. Μια άρρητη ευωδία πλημμύρισε τον τόπο και συνάμα μια φωνή ακούστηκε να λέει:

-Ο δούλος του Θεού Γρηγόριος θα ιδρύσει εδώ μοναστήρι, απ' όπου σαν πανεύοσμο θυμίαμα θ' ανεβαίνουν οι προσευχές των μαθητών του ως τα ουράνια!

Αμέσως η φωνή σήγησε και η νεφέλη εξαφανίστηκε. Η καρδιά του Χβέδιου γέμισε από μian άφατη χαρά. Από τότε ο ερημίτης περίμενε με πίστη την εκπλήρωση της θείας επαγγελίας.

Σε λίγο καιρό ο μακάριος Γρηγόριος, οδηγημένος από το Άγιο Πνεύμα, τον επισκέφθηκε. Αφού αντάλλαξαν αδελφικό ασπασμό και προσευχήθηκαν στον Κύριο, ο Χβέδιος διηγήθηκε το όραμά του στο Γρηγόριο και του έδειξε το σημείο, όπου είχε σταθεί η νεφέλη. Ο άγιος σαγηνεύτηκε από την ωραιότητα και τη γαλήνη του ερημότοπου.

-Θα πάω στη Οπίζα, είπε, ναι, αν είναι θέλημα Θεού, θα γυρίσω σύντομα με τους συντρόφους μου, που βρίσκονται εκεί.

Ο ηγούμενος Γεώργιος, ύστερα από θεϊκή πληροφορία, έδωσε πρόθυμα την ευλογία του στους τέσσερις πατέρες ν' αναχωρήσουν από τη μονή.

Πήγαν, λοιπόν, στη Χάντζτα και άρχισαν αμέσως να κατασκευάζουν τα μοναχικά τους καταλύματα: μικρά κελιά, τράπεζα και ξύλινη εκκλησία.

Σύντομα άρχισαν να έρχονται κοντά τους κι άλλοι αδελφοί, εραστές της ησυχίας και της προσευχής. Μέρα με τη μέρα ο αριθμός των ασκητών μεγάλωνε.

Στο μεταξύ, ήρθε η ώρα της εκδημίας του γέροντα Χβέδιου. Όλοι οι πατέρες μαζεύτηκαν γύρω του.

-Ευλόγησέ μας, τίμιε πάτερ, τον παρακάλεσε ο άγιος Γρηγόριος, τώρα που φεύγεις για τα ουράνια σκηνώματα.

-Ο Θεός της αγάπης, της ειρήνης και της ευσπλαχνίας να είναι πάντα μαζί σας, ευχήθηκε εκείνος. Προσευχηθείτε κι εσείς για μένα, αδελφοί. Προσευχηθείτε να έχω καλή απολογία μπροστά στο φοβερό κριτήριο του Χριστού.

Έκλεισε τα μάτια και αναπαύθηκε ειρηνικά. Οι πατέρες μετέφεραν ευλαβικά το σεπτό σώμα του στο μνήμα και το έθαψαν με ιερές υμνωδίες.

Ασκητική ζωή.

Στη Χάντζτα οι αδελφοί ζούσαν πολύ ασκητικά. Στα κελλάκια τους δεν είχαν παρά μόνο ένα μικρό ξυλοκρέβατο, ένα σκαμνί κι ένα κύπελλο. Το καθημερινό φαγητό τους ήταν ελάχιστο, όσο χρειαζόταν για να ζήσουν, κι αυτό συνήθως πολύ φτωχικό: ξερό λάχανο, ψωμί και νερό. Έξω από την κοινή τράπεζα δεν έτρωγαν ποτέ. Κρασί δεν έπιναν. Φωτιά δεν άναβαν, όσο κρύο και αν έκανε. Τη νύχτα την περνούσαν με προσευχή – πολύ λίγο κοιμούνταν – και την ημέρα με εργασία, μελέτη και ψαλμωδία.

Βασιλική εύνοια.

Βασιλιάς της Ιβηρίας ήταν τότε ο φιλόχριστος Ασότ, γόνος της δυναστείας των Μπαγκρατιδών. Από τον ευσεβή και ενάρετο αυλικό του Γαβριήλ Νταπανσουλί, τακτικό προσκυνητή των μοναστηριών, πληροφορήθηκε για τον άγιο Γρηγόριο και την αδελφότητά του. Τόσος ήταν ο ενθουσιασμός και τόσα τα εγκώμια του Γαβριήλ για τον ασκητή της Χάντζτα, ώστε ο Ασότ θέλησε να τον γνωρίσει. Μ' έναν αξωματικό της φρουράς του, λοιπόν, έστειλε στον όσιο μian ιδόχειρη επιστολή, με την οποία τον προσκαλούσε στο παλάτι.

Ο μακάριος Γρηγόριος ανταποκρίθηκε με απλότητα στην ευγενική πρόσκληση του ηγεμόνα, που τον δέχτηκε με πολύ σεβασμό.

-Στους βασιλείς του Ισραήλ, είπε, ο Θεός έστειλne προφήτες και κριτές, για να τους καθοδηγούν στο δρόμο της ευσέβειας και της δόξας. Τώρα έστειλε στη χώρα μας εσένα, άγιε πάτερ, για να δοξάσεις τον φιλόθεο λαό μας και να γίνεις μεσίτης μας στο Χριστό.

Αντί γί άλλη απόκριση, ο όσιος του έδωσε τούτη την ευχή:

-Ευσεβέστατε βασιλιά, ο Θεός να σου χαρίσει τις αρετές και την αϊγλή του μεγάλου Δαβίδ. Εσύ και οι απόγονοί σου ποτέ να μη χωριστείτε απ' αυτήν την

ευλογημένη γη. Σαν ασάλευτοι βράχοι να μείνετε αιώνια στον ηγεμονικό θρόνο της χώρας μας, μεριμνώντας για την ευημερία του λαού της. Αμήν.

Το λόγο πήρε τώρα ο αξωματικός, που είχε κομίσει στον άγιο τη βασιλική επιστολή. Αφού έκανε μια ζωντανή και συναρπαστική περιγραφή της Χάντζτα, πρόσθεσε:

-Ο τόπος έχει κλίμα εξαιρετικό, καθώς είναι προσήλιος και υπήνεμος. Από μια πηγή τρέχει άφθονο και κρυστάλλινο νερό. Τα δάση είναι πολλά και τα δέντρα δίνουν αρκετούς άγριους καρπούς, αλλά χωράφια για σπορά δεν υπάρχουν. Σ' εκείνα τα κατσάβραχα, βλέπετε, χορτάρι δεν φυτρώνει.

Σαν το άκουσε αυτό ο βασιλιάς, παραχώρησε στο μοναστήρι καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Από τότε με κάθε τρόπο έδειχνε την εύνοιά του στον όσιο και την αδελφότητα της Χάντζτα. Αλλά και οι τρεις γιοί του, οι πρίγκιπες Ανταρνασέ, Μπαγκράτ, και Γκουαράμ, φρόντιζαν με γενναιοδωρία για τις ανάγκες της μονής.

Η μοιχεία του βασιλιά.

Ο Ασότ αναδείχθηκε σε ηγεμόνα καλό και ένδοξο. Η εξουσία του απλώθηκε σε πολλές περιοχές. Στην Αρτανούτζη έχτισε ένα κάστρο, όπου έζησε ευτυχισμένος με την οικογένειά του, τη βασίλισσα και τους γιους του, για πολλά χρόνια.

Αλίμονο όμως! Εκείνος που πέρασε μέσα στην ευσέβεια και τη σωφροσύνη τα νιάτα του, πλανεύτηκε από το δαίμονα της πορνείας τώρα, στα γηρατεά του. Ερωτεύτηκε παράφορα μια γυναίκα πολύ νεότερή του και την εγκατέστησε στο κάστρο, ανάμεσα στη γυναίκα και τα παιδιά του, αμαρτάνοντας μαζί της σχεδόν απροκάλυπτα.

Με πολλή θλίψη πληροφορήθηκε το γεγονός ο όσιος Γρηγόριος. Δεν δίστασε να επισκεφθεί τον ηγεμόνα και να τον ελέγξει αυστηρά για τη μοιχεία του.

Ο Ασότ κατέβασε ντροπισμένος το κεφάλι του και υποσχέθηκε να δώξει την παλλακή. Καθώς ήταν όμως αιχμαλωτισμένος από το πάθος, δεν βρήκε τη δύναμη να τηρήσει την υπόσχεσή του.

Μια μέρα, λοιπόν, ο άγιος, μαθαίνοντας πως ο μονάρχης είχε φύγει για μια μακρινή επαρχία της χώρας του, κίνησε με μερικούς αδελφούς για την Αρτανούτζη. Είχε βραδιάσει πια, όταν έφτασε στο κάστρο. Αμέσως έστειλε έναν από τους

συνοδούς του να βρει τη μοιχαλίδα και να της ζητήσει φαγητό. Εκείνη με προθυμία τους πρόσφερε άφθονα τρόφιμα.

Σαν ξημέρωσε, της μήνυσε με τον ίδιο αδελφό πως ήθελε να τη συναντήσει. Αφού πήρε μαζί της δυο υπηρέτριες, κατέβηκε και ζήτησε την ευλογία του οσίου.

-Στάσου μακριά! Την πρόσταξε με αυστηρότητα.

Οι αδελφοί και οι υπηρέτριες πάγωσαν. Φοβισμένοι, απομακρύνθηκαν πισωπατώντας.

-Άθλια! Είπε τότε στη γυναίκα ο όσιος. Γιατί μπήκες παράνομα ανάμεσα στους νόμιμους συζύγους; Γιατί έρξες στο βούρκο της αμαρτίας τον ηγεμόνα, οδηγώντας έτσι στην απώλεια τόσο εκείνον όσο και τον εαυτό σου;...

-Άνθρωπε του Θεού! Αποκρίθηκε εκείνη ξεσπώντας σε κλάματα. Τα λόγια σου με καίνε! Μάθε όμως ότι δεν εξουσιάζω εγώ το σώμα μου. Ο βασιλιάς με κρατάει κλεισμένη στο κάστρο του για να ικανοποιεί το σαρκικό πάθος του. Δεν ξέρω πια τι να κάνω. Να φύγω; Όπου κι αν πάω, θα με βρει. Είμαι απελπισμένη...

Τ' αναφλητά της γυναίκας σπάραξαν την καρδιά του οσίου, μεταβάλλοντας την αυστηρότητά του σε στοργή.

-Παιδί μου, της είπε πατρικά, άκουσέ με! Αν κάνεις ό,τι σου πω, σε βεβαιώνω πως ο Κύριος θα σε συγχωρήσει.

-Στα χέρια σου είμαι, πάτερ! Φώναξε εκείνη. Σώσε την ψυχή μου!

Τότε την ευλόγησε και της έδωσε ένα κορδόνι από τα σανδάλια του.

-Δέσε τούτο το κορδόνι στη μέση σου, κόρη μου, κι έλα μαζί μου. Θα σε οδηγήσω στη μονή του Μέρε και θα σε παραδώσω στη γερόντισσα Φεβρωνία. Θα μείνεις εκεί, ώσπου, με τη χάρη του Θεού, να σωφρονιστεί ο βασιλιάς.

Η γυναίκα, αφού πρόσταξε τις υπηρέτριες να γυρίσουν στο κάστρο, ακολούθησε με χαρά τον όσιο.

Η ηγουμένη Φεβρωνία τη δέχτηκε με πολλή αγάπη και καλοσύνη.

-Γερόντισσα, της είπε ο όσιος, η ψυχή της είναι τσακισμένη. Φρόντισέ την σαν θυγατέρα σου και προστάτεψε την από τον Ασότ.

-Ο Χριστός θα φροντίσει για τη δούλη Του, αποκρίθηκε εκείνη ταπεινά.

Στο μεταξύ, ο ηγεμόνας γύρισε στο κάστρο και αναζήτησε την παλλακή του. Καθώς δεν τη βρήκε πουθενά, έγινε έξαλλος. Κάλεσε αμέσως όλους τους υπηρέτες και άρχισε να τους ανακρίνει με απειλές. Φυσικά, δεν άργησε να μάθει από τις δύο έντρομες υπηρέτριες τι είχε συμβεί.

Δίχως χρονοτριβή, κίνησε για το Μέρε. Μπροστά στη σεβάσμια ηγουμένη στάθηκε με προσποιητή ευλάβεια.

-Ξέρετε, γερόντισσα, γιατί ήρθα στη μονή σας; Τη ρώτησε.

-Ο Κύριος ξέρει, απάντησε στεγνά εκείνη.

-Να, ήρθα, γιατί ο π. Γρηγόριος, καθώς φαίνεται, έχει φέρει εδώ την υπεύθυνη του ανακτορικού μας οικονομείου. Σ' αυτήν είχαμε αναθέσει τη διαχείριση της περιουσίας μας. Διαπιστώσαμε όμως ότι λείπει ένα σημαντικό χρηματικό ποσό από το θησαυροφυλάκιό μας. Πρέπει, λοιπόν, να έρθει στο κάστρο για ν' αποδώσει λογαριασμό σύμφωνα με τα διαχειριστικά βιβλία. Ύστερα ας επιστρέψει εδώ ή ας πάει όπου αλλού θέλει.

Η γερόντισσα Φεβρωνία τον κοίταξε κατάματα και πρόφερε αργά το γραφικό τούτο ρητό:

-«Πας πόρνος ή ακάθαρτος ουκ έχει κληρονομίαν εν τη βασιλεία του Χριστού... έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας».

Σαν κεραυνός έπεσαν τα λόγια του αποστόλου Παύλου πάνω στον ηγεμόνα, που έμεινε για κάμποση ώρα ακίνητος και σιωπηλός, με το κεφάλι κατεβασμένο από ντροπή. Μέσα του είχε γίνει ένας σεισμός. Για πρώτη φορά συναισθάνθηκε πόσο βαριά είχε αμαρτήσει.

-Ευτυχισμένος όποιος δεν είναι πια ζωντανός, ψέλλισε, καθώς σηκώθηκε να φύγει συνταραγμένος, μεταμελημένος, ταπεινωμένος...

Η ηγουμένη, βλέποντάς τον σε τέτοια κατάσταση, τον συμπόνεσε.

-Μείνε για λίγο, βασιλιά μου, να ξαποστάσεις, τον παρακάλεσε.

Μα ο Ασότ δεν την άκουγε.

-Προσευχήσου για μένα.

Αυτό μονάχα είπε, καθώς ξεμάκρανε με βήματα αργά, βήματα που τον οδηγούσαν στην οικογένειά του και στη μετάνοια.

Στην Κωνσταντινούπολη.

Η αδελφότητα της Χάντζτα είχε πια αυξηθεί αριθμητικά και ωριμάσει πνευματικά. Έτσι, ο όσιος Γρηγόριος σκέφτηκε πως ήταν καιρός να συνταχθεί ένα μοναστηριακό τυπικό για τη ρύθμιση του ημερήσιου και ετήσιου προγράμματός της. Αποφάσισε, λοιπόν, να ταξιδέψει ο ίδιος ως την Κωνσταντινούπολη, την ξακουστή πρωτεύουσα του χριστιανικού ρωμαϊκού κράτους, να επισκεφθεί τα μοναστήρια της και να γνωρίσει από κοντά τον τρόπο ζωής των μοναχών της. Συνάμα ζήτησε από κάποιον γνωστό του χριστιανό, που θα έκανε τότε ένα προσκύνημα στους Αγίους Τόπους, να αντιγράψει και να του φέρει το τυπικό της περφόρητης λαύρας του Αγίου Σάββα.

Αφού, λοιπόν, όρισε έναν έμπειρο και ενάρετο αδελφό ως αντικαταστάτη του στη διοίκηση της αδελφότητας, ξεκίνησε μαζί με τον εξάδελφό του Σάββα κι έναν υποτακτικό του για τη Βασιλεύουσα.

Το ταξίδι τους στέφθηκε με επιτυχία. Προσκύνησαν πολλά ιερά σκηνώματα και αποκόμισαν πλούσιες εμπειρίες από τη μοναστική ζωή της Μικράς Ασίας και της Ανατολικής Θράκης. Δοξάζοντας και ευχαριστώντας το Θεό, πήραν το δρόμο της επιστροφής.

Φτάνοντας στο Τάο, πληροφορήθηκαν πως ο βασιλιάς Ασότ είχε δολοφονηθεί και πως ο δευτερότοκος γιος του Μπαγκράτ τον είχε διαδεχθεί με τη συγκατάθεση των δύο αδελφών του, του πρωτότοκου Ανταρνασέ και του τριτότοκου Γκουαράμ.

Λίγο αργότερα γύρισε και ο προσκυνητής των Αγίων Τόπων, φέροντας αντίγραφο του μοναστηριακού τυπικού του Αγίου Σάββα. Ο όσιος Γρηγόριος, αξιοποιώντας τόσο τις διατάξεις αυτού του τυπικού όσο και τις σχετικές πληροφορίες που συνέλεξε στη διάρκεια του ταξιδιού του, συνέταξε ένα κανονισμό για τη μονή της Χάντζτα. Ο κανονισμός αυτός εφαρμόστηκε σιγά – σιγά σ' όλες τις μονές της Εκκλησίας των Ιβήρων.

Ο ανάξιος επίσκοπος.

Ανάμεσα στους πιστούς μαθητές του Χριστού υπήρχε κι ένας προδότης, ο Ιούδας. Ανάμεσα στους άξιους ποιμένες της Ιβηρίας υπήρχε κι ένας ανάξιος, ο Τσκίρ, επίσκοπος της Άντσι. Άνθρωπος αδίσταχτος και φιλόδοξος, κατόρθωσε ν' αναρριχηθεί στον επισκοπικό θρόνο με την υποστήριξη κοσμικών αρχόντων.

Για τη άπρεπη συμπεριφορά του, που σκανδάλιζε το λαό, δεχόταν συχνά τις νουθεσίες, κάποτε – κάποτε και τις επιπλήξεις, όχι μόνο των άλλων επισκόπων, αλλά και των ερημιτών της Κλαρζέτης, κατεξοχήν του οσίου Γρηγορίου.

Μολαταύτα ο Τσκίρ έμενε αδιόρθωτος. Μίσησε, μάλιστα, θανάσιμα τον όσιο για τους ελέγχους του. Και τί έκανε ο αθεόφοβος; Έβαλε έναν κακοποιό, δεινό τοξότη, να τον δολοφονήσει, με αντάλλαγμα πέντε κατσίκια και είκοσι πέντε λίτρες κεχρί.

Ο κακοποιός μάζεψε πληροφορίες για την καθημερινή ζωή και τις κινήσεις του οσίου. Κι ένα απομεσήμερο, καθώς γύριζε από τα κτήματα της μονής, τον περίμενε κρυμμένος κάπου στο δάσος της Χάντζτα. Όταν τον είδε να πλησιάζει, τέντωσε το τόξο του: Τότε όμως αντίκρισε ένα παράδοξο θέαμα: Πάνω από τον άγιο υψωνόταν ένας φωτεινός στύλος, που ανέβαινε ως τα ουράνια, ενώ στο κεφάλι του έλαμπε ένας χρυσωπός σταυρός! Την ίδια στιγμή το τόξο έπεσε από τα χέρια του και ο ίδιος σωριάστηκε καταγής. Όλα του τα μέλη είχαν ξάφνου παραλύσει.

Ο όσιος τον πλησίασε ατάραχος.

-Ταλαίπωρε! Του είπε. Γιατί δεν εκτελείς την εντολή εκείνου που σ' έστειλε; Η ζωή ενός ανθρώπου, λοιπόν, αξίζει μόνο πέντε κατσίκια και είκοσι πέντε λίτρες κεχρί;

Τρέμοντας και κλαίγοντας ο κακοποιός τον ικέτεψε:

-Άνθρωπε του Θεού, σπλαχνίσου με και συγχώρεσε με!

Ο άκακος Γρηγόριος τον συγχώρησε αμέσως και τον σφράγισε με το σημείο του σταυρού, δίνοντάς του πάλι την υγεία του.

-Πήγανε στο καλό και κάνε το καλό, για να μην πάθεις χειρότερα, τον συμβούλεψε καθώς τον αποχαιρετούσε.

Λύσσαξε από την οργή του ο Τσκίρ, μαθαίνοντας πως ο ελεγκτής των ανομιών του δεν είχε εξοντωθεί. Ήρθε, λοιπόν, σε συμφωνία με ολόκληρη συμμορία

κακούργων, που δέχτηκαν να καταστρέψουν τη μονή της Χάντζτα με γενναία, φυσικά αμοιβή.

Όταν εκείνοι ξεκίνησαν για την πραγματοποίηση του ανιέρου σκοπού τους, έφυγε και ο Τσκίρ για την Ικόρτα. Εκεί είχε φυλαγμένα χρήματα και χρυσαφικά, που του χρειάζονταν τώρα για τη σατανική εκείνη συναλλαγή.

Μέσα στον ψυχικό του σκοταδισμό όμως είχε ξεχάσει ότι «οδός κακού και πους παρανόμου ολείται εν ημέρα κακή» (Παροιμ. 25, 19). Η έγκαιρη επέμβαση του Θεού, του «διαλλάσσοντος βουλὰς πανούργων» (Ιώβ 5, 12), έσωσε τη μονή. Ο Τσκίρ, φτάνοντας στην Ικόρτα, έπεσε κάτω νεκρός!

Κάποιος ιερέας της συνοδείας του, που γνώριζε τα σχέδιά του, έστειλε αμέσως στη Χάντζτα έναν γρήγορο άνδρα, που πρόλαβε τους κακούργους λίγο πριν αρχίσουν το καταστροφικό τους έργο.

-Σταματήστε! Τους φώναξε. Ο Τσκίρ πέθανε...

Μετά την απροσδόκητη εκείνη είδηση, η εγκληματική επιχείρηση ματαώθηκε. Η συμμορία, χάνοντας το χρηματοδότη της, γύρισε στην Άντσι δίχως να κάνει κακό στο ιερό καθίδρυμα και την ποιμνη της Χάντζτα.

Οσιακή τελευτή.

Ο μακάριος Γρηγόριος, ο εργάτης της αρετής και εκτελεστής του θείου θελήματος, έφτασε σε βαθιά γηρατεά. Ήταν ήδη εκατό δύο χρονών, ωστόσο ούτε η όψη του είχε χάσει τη ζωντάνια της ούτε η όρασή του είχε αδυνατίσει. Θαλερός και υγιής, με τις σωματικές και ψυχικές δυνάμεις του ακμαίες, αγαπούσε πολύ όχι μόνο την προσευχή και τη νηστεία, μα και τη χειρωνακτική εργασία. Συχνά υπενθύμιζε στους υποτακτικούς του τα λόγια του αποστόλου: «Ει τις ου θέλει εργάζεσθαι, μηδέ εσθιέτω» (Β' Θεσσαλ. 3, 10).

Στο μεταξύ, είχε ιδρύσει σ' όλη τη χώρα πολλά μοναστήρια, στα οποία είχε καταστήσει ηγουμένους τους πιο γνωστικούς και ενάρετους υποτακτικούς του. Όλους τους καθοδηγούσε με σύνεση, τους συμβούλευε με διάκριση, τους δίδασκε με θείο φωτισμό, τους βοηθούσε με την πλούσια πείρα του στην αντιμετώπιση των σοβαρών πνευματικών προβλημάτων.

Όταν πια έφτασε η μέρα της εκδημίας του και λίγη ώρα πριν εγκαταλείψει τη γήινη ματαιότητα, κάλεσε κοντά του τους αδελφούς και τους είπε:

-Παιδιά μου, να τηρείτε τις εντολές του Θεού και τις συμβουλές που σας έδωσα για τη σωτηρία σας. Αν βρω παρρησία στο Χριστό, η χάρη Του θα σας επισκεφθεί περισσή και σε τούτον τον κόσμο και στον άλλο. Να με μνημονεύετε στις προσευχές σας. Σε λίγο θα χωριστούμε, ελπίζω πρόσκαιρα. Εύχομαι να συναντηθούμε πάλι όλοι στην ουράνια βασιλεία. Πολυέλεε Κύριε, δέξου την ψυχή μου!...

Με τα λόγια εκείνα το πρόσωπό του λούστηκε σε θείο φως και έλαμψε τόσο, που οι αδελφοί δεν μπορούσαν να τον κοπιάσουν. Σήκωσε το χέρι του κι έκανε το σημείο του σταυρού πάνω από το μοναστήρι. Ύστερα ψέλλισε την τελευταία επίγεια προσευχή του:

-Κύριε! Εσύ, ο σταυρωμένος και αναστημένος Σωτήρας μας, ο παντοδύναμος Θεός, λύτρωνε τους μαθητές μου και όλο τον πιστό λαό Σου από τις παγίδες του διαβόλου. Προστάτεψε όσους στηρίζουν την ελπίδα τους σ' Εσένα. Χάρισε και σ' εμένα, τον ανάξιο δούλο Σου, την ακώνια ζωή στη βασιλεία Σου.

Έτσι παρέδωσε το πνεύμα του ειρηνικά στον Κύριο. Ήταν 6 Οκτωβρίου του 861. Την ίδια μέρα κάθε χρόνο εορτάζεται η μνήμη του από την Εκκλησία.

Από το βιβλίο: Οι Άγιοι της Γεωργίας. Έκδοσις: Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωροπός Αττικής. 2004.